

El pare de la família Palanca estava molt preocupat en pensar que l'endemà era Nadal, i encara no tenien la cosa tradicional per celebrar-lo: l'indiots. «En aquesta festa no hi pot faltar l'indiots», deia tot esverat.

En arribar a casa seva, el primer que li va dir la seva esposa va ser que ja no es tenia de preocupar per l'indiot, puix ja el tenien. El senyor Palanca va quedar parat de sobte:

—Doncs no l'hem comprat. Jo he sortit a fora, i el primer que he vist ha estat aquesta inofensiva bestiola que anava menjant blat de moro —va respondre la mare.

—Doncs vinga, ja el podem matar, i així demà no tindrem tanta feina! —exclamà el pare tot alegre.

El dia de Nadal va arribar. La família Palanca ja era a taula, esperant el dinar. Quan s'acabà el primer plat, va venir el rostit de l'indiot. Quan ja s'havien menjat l'indiot, es va oir que trucaven a la porta. El senyor Palanca s'aixecà de taula i va anar a obrir. Aquella persona el primer que li va dir va ésser:

—No ha vist per casualitat un indiots
força gros, d'uns dotze quilos?

El senyor Palanca, va dir que no.

Aquell senyor, va seguir:

—Doncs jo, amb els meus propis ulls, vaig veure com la seva senyora agafava l'indiote i se l'enduia cap a dins. No ho negui!

El senyor Palanca va quedar vermell de cop i va dir:

—Això que diu és ben cert, però ens l'hem menjat, pensant que era per nosaltres.

La veritat és que el pobre senyor Palanca, va tenir de pagar cara la broma. A més de les 1.200 pessetes, que era l'import de l'indiot, tingué de pagar 2.000 pessetes de multa per no buscar qui era l'amo d'aquell magnífic indiot.

STA. EULALIA DE RONSANA

Les desea Felices Fiestas, y próspero 1971

Isidre Bonet